

Ясень му не отговори нищо само ся усмихнѣ, а въ глѣбинѣ-тѣ на нѣговый смѣхъ бѣше нѣкоя тайна, кою-то не щя да каже ни на самыя си братѣ.

— Народѣ-тѣ не мари за бой, продума Петръ прѣмышляващщицѣ. Сами ся увѣрихмы за това.

— Не трѣбва да го молишь, отговори Ясень. Трѣбва да го извлѣчешъ изъ неговѣ-тѣ немарливостѣ. Нашій-тѣ народѣ ся е подивилъ; ала нѣка само ся окървави съ неприятелскѣ кървь, тогасъ ще му почьриѣ прѣдѣ очи-тѣ.

— Ала това е тежко. . . .

— Тежко! пое му Ясень рѣчь-тѣ малко нетърпѣливѣ. Ала най-добрий начинѣ за да ся не боримѣ съ тяготѣ-тѣ, е тоя: да не работимѣ нищо. Да гнемѣ така въ гърцко-то робство; то е най-легко. За тѣя работы народѣ-тѣ е вече готовѣ; съ това ся занимаватѣ Радомирци, квестори и сенатори.

Петръ не зная нищо да отговори на това. Само науми да не оставя брата си, защо-то бѣ заблѣжилъ у него нѣкакво си постоянно намѣреніе за нѣщо си. Като ся попромысли малко, попыта:

— Колко бы было добрѣ да ся върнемѣ въ Търново?

— Добрѣ, отговори Ясень; само ти ся молиѣ да мя почакашь още нѣкой день. И самѣ искахъ вече да ти прѣдложѣ, за да ся върнемѣ, защо-то ето че и зима-та вече ся измина; само ми трѣбватѣ тукъ още нѣколко дни, може бы десятина пятнадесѣть.

Петру бѣ угодно това. Остахъ.

Ала защо трѣбвахъ Ясеню тѣя нѣколко дни?

Да свърши нѣкаквѣ си търговіѣ съ единѣ калугерѣ, по имя отецѣ Агапіа.

Чудна бѣше тѣя търговіѣ. То бѣ увѣнчаніе на другѣ видѣ работѣ, за кою-то Ясень бѣ ся наелъ да извърши тайно. Сяко това бѣ за: какъ ще да открадне изчерквѣ-тѣ чудотворнѣ-тѣ